

leč nevytýká takto mylné právní posouzení věci nálezem kárné rady. Odvolání obviněného z výroku nálezu kárné rady o vině bylo tudíž zamítnouti jako neodůvodněné.

Čís. 340 dis.

Je porušením povinností povolání a zlehčením cti a vážnosti stavu, obvinil-li advokát v dopise adresáta z trestného jednání, odvolává se na informaci své strany, ač neměl od strany ani plné moci, ani informace, čímž způsobil, že adresát dopisu podal na jeho stranu žalobu pro urážku na cti, a vystupoval-li pak v řízení o této žalobě jako obhájce obžalovaného, s jehož zájmy kolidovaly jeho zájmy vlastní.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, Ds I 40/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Odvolání uplatňuje, že věc nebyla dostatečně objasněna, že kárná rada nesměla se spokojiti jen s výpovědí M. v trestní věci, že měla M. slyšeti, že jeho novým výsledkem v kárném řízení by nabyla věc s hlediska kárných přečinů, obviněnému k vině přičítaných, zcela jiné tvářnosti, jak prý plyne z prohlášení M., které obviněný k odvolání připojuje. M. prý jednal — třebaže bona fide — jako falsus procurator, jemuž prý obviněný, který ho již po dlouhá léta znal, bezpodmínečně musel věřiti, uváží-li se zejména též vztahy M. k N-ové. Vše prý bylo zaviněno doznanými nesprávnými údaji M., obviněný prý jednal v dobré víře, na jeho straně nemůže býti řeči o úmyslnosti ani nedbalosti. Že advokát byl uveden v omyl, nelze přece přičítati advokátu k tíži, a nelze proto obviněnému vytýkati nesvědomitost, jak to činí kárný nález, ani ho označovati za vlastního vinníka, jímž byl ne on, nýbrž M.

Odvolání nelze dáti za pravdu. I kdyby se vycházelo z okolností, uvedených M. v jeho prohlášení, obviněným k odvolání připojeném, že M. prohlásil vůči Dr. O., že k němu přichází z příkazu N-ové, že Dr. O. má dopsati P-ové, dále že M. první dopis, o nějž jde, četl a jménem N. schválil, nemohly by tyto okolnosti zprostiti obviněného kárné zodpovědnosti. Obviněný nesměl se za žádných okolností spokojiti s údaji M., který se ani nevykázal nějakým písemným dokladem od N., jeho povinností, plynoucí z ustanovení § 9 adv. ř., bylo, aby si zjednal ve věci jasno, N-ovou si předvolal do kanceláře a sepsal s ní informaci. Nešloť jen o obyčejný dopis a obviněný musel si při náležitě dbalosti

uvědomiti, že adresátka vyvodí z dopisu důsledky a po případě bude soudně stíhati osobu, jejímž jménem obviněný dopis psal jako její zástupce, odvolávaje se výslovně na informaci své mandantky a na její příkaz. Obviněný však plné moci od N. neměl, to sám doznává, jeho údaje o zastupování N. a o jejím příkazu neodpovídaly pravdě a obviněný zavedl dopisem příčinu, že P. podala na N. žalobu pro urážku na cti. K postupu, který obviněný volil, neopravňoval ho ani dopis R., který prý mu M. předal, neboť ani tak nemohl býti obviněný na pochybách, že k sepsání dopisu, o němž jde, potřebuje nezbytně plné moci od N., které neměl. Návrh, aby kárné řízení bylo přerušeno, postrádá jakéhokoliv podkladu. Závěry kárné rady, že obviněný nesměl pak převzít právní zastoupení N., žalované P-ovou pro urážku na cti, spáchanou oněmi dopisy, pro kolisi zájmů N. s jeho zájmy vlastními, jsou správné, když obviněný neobjasnil ihned a bez výhrad situaci, a obviněný jím ve skutečnosti nic podstatného nevytýká.

Právem proto posoudila kárná rada skutek obviněného jako přečin porušení povinnosti povolání a poněvadž jím byla zlehčena i čest a vážnost stavu, shledala v jeho jednání, jež nezůstalo utajeno jen na příslušníky advokátského stavu, i kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 341 dis.

Kárný přečin porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, dal-li si advokát jedním svým klientem postoupiti jeho útratovou pohledávku proti jinému svému klientu, aby ji mohl zúčtovat s pohledávkou tohoto klienta na vydání částky, došlé advokáta ve sporu, který pro tohoto klienta vedl, a provedl-li ono zúčtování bez jeho souhlasu.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, Ds II 21/37.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o výrok o vině, namítá odvolatel, že předpoklad kárného nálezu, že se dopustil indiskrece, je nesprávný, ježto nikdy Živnostenskému spořitelnímu a úvěrnímu družstvu v M. pohledávku H-a neoznámil, a je možno, že se úředník družstva v jeho kanceláři náhodou o existenci této pohledávky dověděl. Avšak i kdyby skutečně tomu tak bylo, je napadený výrok o vině opodstatněn.